

להתם לעילא מטה עקתה דישראל. לא באלו"ף כמו דאת אמר, (תהילים ק) הוא עשו ולא אוננו. כתיב באלו"ף וקרי בואו.

ומלאך פניו הושיעם. זה איה עמהון בההוא עקו, ואת אמרת הושיעם. אלא מושיעם לא כתיב, אלא הושיעם מקדמת דנא דאייה זמין בההוא עקו למסבל עמהון. תא חוי, בכל זמאנא דישראל אףון בגלותא, שכינטא עמהון בגלויתא, וזה אויקמיה, דכתיב (דברים לו) ישב יי אליהיך את שבותך ורחמך וגו.

דבר אחר ומלאך פניו הושיעם, דא שכינטא. דאייה עמהון בגלויתא ואת אמרת דאייה הושיעם. אלא הבי הוא ודי, דאלין אףון משכנותיו קודשא בריך הוא בגלויתא, ובגיןorschיכינטא עמהון קודשא בריך הוא אדפר לון לאוטבא לון ולאפקא לון מן גלויתא, דכתיב, (שמות ו) ואזכור את בריתך בקדמיתה, ולבתר עתה הנפה צעקה בני ישראל באה אלהי.

וגם ראיתי. לאסגאה ראייה אחרא דאייה קדמה דכלא, וכתיב, (שמות ב) ויזכר אלהים את בריתו דא שכינטא. את אברהם לאברהם מבעי ליה, אלא את אברהם דא הוא חברויתא ויזיגא דיליה באבן. את אברהם (במדבר קב א) דא הוא מערבית דרוםית. את יצחק

דא הוא צפונית מערבית. ואת יעקב דא הוא זונגא חדא, כללא חדא, זונגא שלים בדקא יאות. בגונגה דא את השמים דא הוא כללא מדת לילה ביום. ואת הארץ דא מדת يوم בלילה בחדא. אוף הכא בבלחו את, וביעקב ואת, למהוי פלא זונגא חדא דלא מתרפישין דבר ונוקבא לעלמיין. וזמן קידוש בריך הוא לאכרזא בכל עולם ולאשמעא קל דיימא (ישעה סג) ויאמר לך עמי הימה בניהם לא ישקרו ויהי להם למושיע. ברוך יי לעולם אמן ואמן: (עד כאן פרשת וירא)

(דף קכא ע"א)

## פָּרָשַׁת וַיְהִי חֵי שֶׁרֶה

**מִדְרָשׁ הַגְּנַעַלְםָן**  
ויהין. רבנן פתיחי בהאי קרא, (שיר השירים ז) לכה דודי נצא השדה גלינה ביברים. תנו רבנן היוצא לדרכ יתפלל שלש תפנות, תפלה שהיא חובה של יום. ותפלת הרך על הרך שהוא עושה. ותפלה שיחזור לבתו לשלו. ולימא להז להגני שלשה, אפילו באחד

וזהר

ויהין חyi שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים, רבי יוסי פתח ואמר, (יונה א) וישאו את יונה ויטלה אל הים ויעמד הים מזעפו. הכא אית לאסתפלה, Mai טעם ארעישת ימא עלייה דיווגה, ולא ארעישת עלייה

דא הוא צפונית מערבית. ואת יעקב דא הוא זונגא חדא, כללא חדא, זונגא שלים בדקא יאות. בגונגה דא את השמים דא הוא כללא מדת לילה ביום. ואת הארץ דא מדת يوم בלילה בחדא. אוף הכא בבלחו את, וביעקב ואת, למהוי פלא זונגא חדא דלא מתרפישין דבר ונוקבא לעלמיין. וזמן קידוש בריך הוא לאכרזא בכל עולם ולאשמעא קל דיימא (ישעה סג) ויאמר לך עמי הימה בניהם לא ישקרו ויהי להם למושיע. ברוך יי לעולם אמן ואמן: (עד כאן פרשת וירא)

(דף קכא ע"א)

## פָּרָשַׁת וַיְהִי חֵי שֶׁרֶה

**מִדְרָשׁ הַגְּנַעַלְםָן**  
ויהין. רבנן פתיחי בהאי קרא, (שיר השירים ז) לכה דודי נצא השדה גלינה ביברים. תנו רבנן היוצא לדרכ יתפלל שלש תפנות, תפלה שהיא חובה של יום. ותפלת הרך על הרך שהוא עוזה. ותפלה שיחזור לבתו לשלו. ולימא להז להגני שלשה, אפילו באחד

ודרך

ויהין חyi שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים, רבי יוסי פתח ואמר, (יונה א) וישאו את יונה ויטלה אל הים ויעמד הים מזעפו. הכא אית לאסתפלה, Mai טעם ארעישת ימא עלייה דיווגה, ולא ארעישת עלייה

**אֲרֹעָא, כִּיּוֹן דְּהֹהָה אָזִיל בְּגִין**  
**דְּלֹא תְּשִׁרֵּי עַלְיהָ שְׁכִינַתָּא,**  
**יְמָא (עַלְאהָ) אַמְּאֵי אָחִיד בְּיִהְ**  
**כְּפָד הָוָה אָזִיל.**

**אֲלֹא וְדֹאי מֶלֶה בְּאַתְּרִיה**  
**הָוָה. יִם, תְּגַנֵּן יִם**  
**דְּמִיא לְרָקִיעַ וְרָקִיעַ לְכִפְא**  
**הַפְּבּוֹד, וּבְגִין כְּפָד יְמָא אָחִיד**  
**בְּיִהְ וּגְטָל לִיהְ (בְּגִין דְּהֹהָה עַרְיךְ)**

### הוֹסֵפָתָא

וַיְהִי חֵי שָׂרָה. גּוֹפָא דְמִתְגִּנִּיתִין, אָנוּ קְרִיבֵין חֻווִּיא, שְׁמַעְנָא קָלָא מִתְהַפֵּךְ  
 מעַילָא לְתִפְאָ, אַתְּפִשְׁתָּה בְּעַלְמָא, קָל מִתְבָּר טוֹרִין, וּמִתְבָּר טְרִירִין  
 מִקְיָפִין, עַלְעוֹלִין רְבָרְבִּין סְלִקִין, אַוְדְּגָנָא פְּתִיחָן.

הָוָה אָמֵר בְּמַטְלָנוּ. קוֹיז קוֹצִיתָא, דְמִיכָן. שִׁינְתָּא בְּחוּרִיהָן,  
 קִימִין בְּקִיּוּמִיהָן. מַלְבָא דְמַמְלָל, (ולא אַעֲבָרָה, אַשְׁתְּפָחוּ) נְטָרִי תְּרָעִין,  
 שְׁלִיטָא דְחִילָין סְגִיאָין קָם בְּקִיּוּמִיה.

כָּלָהו לֹא מַרְגִּשָׁו וְלֹא יָדַעַי דְסֶפֶרָא פִּתְחָה וּבְשָׁמָא אַכְתּוֹב, וְדוֹמָה קָאים  
 וּנְטָל בְּחוֹשְׁבָנָא, וְדִירִי עַפְרָא תִּיבִּין לְבָר, וְקָרִיב טָב לְאַתְּמָנָה בְּהָנוּ  
 לֹא תְּאִיבֵין גַּלְגֹּלָא וְהַפּוֹךְ.

נְפָלִין וְלֹא קִיּוּמִין, אַתְּמָחָוּן חַיְבֵין מִסֶּפֶרָא דְדוֹמָה, מְאָן יַתְּבִּעַ לֹוֹן, וּמְאָן  
 יַתְּבִּעַ בְּחוֹשְׁבָנָהָן, וּוֹי לֹוֹן, וּוֹי לְתִיְהָן, וּוֹי לְרָגְשִׁיְהָן, (ס"א לְנֶפֶשִׁיָּהָן)  
 בְּגִינהָן אַתְּקָרִי (תהלים סט) יְמָחוּ מִסֶּפֶר חַיִם וְגוֹ' (עד בָּאָן הַתוֹסְפָתָא):

בְּעוֹלָם הַבָּא, כְּוֹלָם רָאוּ  
עִנְיִיךְ שְׁעִינִית בָּהֶם. וְעַל  
סְפִּרְךְ כְּוֹלָם יִבְתַּבוּ, לִיתְנַ  
עַלְיָהֶם דִּין וְחַשְׁבּוּן לְעוֹלָם  
הַבָּא, הַלְּבָד יִקְדִּים אָדָם  
תִּפְלַתּוּ תָּמִיד וְיוֹעֵל לַיה.

אמֶר רַבִּי יִצְחָק אֵין אָדָם  
עֹשָׂה עֲבִירֹת אֶלָּא מֵ  
שַׁהֲיוֹן גּוֹלָם וְלֹא אָדָם, וְהִינֵּן  
הַהוּא דְלָא מִסְתְּבָל  
בְּנִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא, אֶלָּא כִּל  
עֻזְבָּדוּ בְּהָאֵי בָּעֵירָא דְלָא  
מִשְׁגַּחַת וְלֹא יִדְעָת. אָמֶר  
רַבִּי בּוּ, וּכְיַגְּלֵם מִתְּקָרֵרִי  
דָּוד דָּאָמַר הָאֵי פְּסוֹקָא.  
אָמֶר לוֹ רַבִּי יִצְחָק אָדָם  
הַרְאָשׁוֹן אָמְרוֹ, גַּלְמִי רָאוּ  
עִנְיִיךְ, קָדָם שְׁזַרְקָתְךָ בֵּי  
גְּשָׁמָה, רָאוּ עִנְיִיךְ לְמַעַבְדָּךְ  
בְּדִיוֹקָנִי בְּנֵי נְשָׁא דְּךָמוֹ לִי.  
וְעַל סְפִּרְךְ כָּלָם יִבְתַּבוּ, מִאֵן  
אַיִלּוֹן. יָמִים יוֹצְרוּ, בְּהָאֵי  
צִוְּרָה דִּידִי. וְלֹא אֶחָד בְּהָם  
דְלָא אַשְׁתָּאָר חַד מְגַהּוֹן.

אָמֶר רַבִּי בּוּ, לִמְהָ. אָמֶר  
לַיה תָּא חַזִּין, בְּלַהוּ דְּךָמוֹ

**מִקְמֵי יִמְאָרָק** (נ"א ומוקמי יִמְאָר  
בֵּיה שֶׁרְאָה בְּרוּכְתָּה), **שְׁדִי יִמְאָר**  
**יִדָּא בֵּיה בְּדוּכְתָּהָא** (נ"א תשְׁרִי

יִדָּא בְּדוּכְתָּהָא).

**וַיִּשְׂאוּ** אֶת יוֹנָה וַיַּטְלֹחוּ אֶל  
הַיּוֹם. אֹלְפִּנְאָה כִּדְ  
הַוּ בְּטַלְיִי לִיה וְטַבְעִי יַרְכּוּ  
בִּימָא, תֹּוֹה יִמְאָשְׁכִּי,  
זַקְפִּין לִיה, אַתְּרַעִישׁ יִמְאָ  
כָּל מַה דְּטַבְעִי לִיה הַכִּי  
אַשְׁתְּכִיךְ יִמְאָ, עַד דְּאִיהוּ  
אָמֶר שָׁאוּנִי וְהַטִּילוּנִי אֶל  
הַיּוֹם, מִיד וַיִּשְׂאוּ אֶת יוֹנָה  
וַיַּטְלֹחוּ אֶל הַיּוֹם.

**כִּיּוֹן דָּאַתְּרַמִּי** בְּיִם פְּרַחָה  
מִגְּיִיה **גְּשָׁמַתִּיהָ**,  
וְסַלְקָא עַד כְּרָסִיָּא דְּמַלְכָא,  
וְאַתְּדַנְתָּ קְמִיהָ, וְאַהֲדָרָת  
לִיה **בְּשָׁמַתִּיהָ**, וְעַל **בְּפּוֹמָא**  
דְּהַהְוָא נָוָא, וְמִיתָּנָוָא,  
לְבַתְּר **אַתְּקִיִּים** הַהְוָא נָוָא,  
וְאַיְקָמוֹת.

לֵיה או בְּרִמִּיאָ דִילִיה, לֹא  
מַתו בְּמִיתָה נֶפְשָׁהוּ, וּכְלֹתוֹ  
לִקְוֹ בְּהַהוּא עֲנֵינָא מִמְשָׁ.

תָא חַזִי, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה  
דִּיוֹקָנִיהָ דָאָדָם הַרְאָשׁוֹן  
וְשִׁפְירָוִתָהָ הַהָה כּוֹהָרָא  
דְּרִקְיָעָא עַלְאָה דָעַל גַּבְיָ  
שָׁאָר רַקְיעִי, וּבְהַהוּא נְהֹזָרָא  
דְּגַנְיָוָן קְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הוּא  
לְצַדִּיקִיָּא לְעַלְמָא דָאָתִי,  
וּבָל אַינְנוּן דְּהָוּ רַמִּיאָ בֵיהֶ  
מְדוֹיקָנִיהָ דָאָדָם הַרְאָשׁוֹן  
בֵיהֶ לִקְוֹ וּמִיתָה.

דְּכָדָ אֹורָחָי דְּקְוִידָשָׁא בְּרִיךְ  
הָוּא, יְהִיב עַוְתָרָא לְבָרָ  
אַיְנִישׁ, לְמָתָה, לְמִינְזָן עֲנֵינָוָן  
וְלִמְעָבֵד פְּקוֹדוֹזִי. לֹא עֲבִיד  
הָאֵי וְאַתְנָאֵי (וְאֵי אַתְגָלָא בֵיהֶ)  
בְּהַהוּא עַוְתָרָא, בֵיהֶ יְלִקְיָ  
דְּבָתִיב, (קְהָלָת הָ) עַשְרָ שְׁמָוֹר  
לְבָעֵלָיו לְרַעַתָו. יְהִיב לֵיהֶ  
בְּנֵינוֹן, לְמָתָה, לְמִילָף לְהָוָה  
אֹורָחָי דְּקְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הוּא,  
וְלִמְיטָר פְּקוֹדוֹזִי בְּרָאָמוֹר  
בְּאַבְרָהָם (בראשית ז') כִּי

(דף קכא ע"ב)

תָא חַזִי, בְּשַׁעַתָּא דְבָר נְשָׁ  
סְלִיק בְּעַרְסִיהָ כָּל  
לִילִיא וּלִילִיא, גְּשָׁמְתִיהָ  
נְפָקָת מְפִיה וְאַתְדָנָת קְמִי בֵי  
דִינָא דְמַלְכָא, אֵי זְפָא  
לְאַתְקִיִּמָא, אַתְהָדָרָת לְהָאֵי  
עַלְמָא.

וְדִינָא הָוָא בְּתִרְין גְּוּבִין,  
דְהָא לֹא דִינְגִין לֵיהֶ  
לְבָר נְשָׁ עַל בִּישֵין דָאִיהָ  
עַתִיד וּזְמִינָן לְמַעַבֵּד דְבָתִיב  
(בראשית כא) כִּי שְׁמַע אֱלֹהִים  
וְגֹו בְּאָשָׁר הָוָא שָׁם. וְלֹא  
תִימָא דְגַנְיָן לֵיהֶ עַל טְבִין  
דְעַבֵּיד לְחוֹד, אֵלָא לְאַוְטָבָא  
לֵיהֶ עַל אַינְנוּן טְבִין הַהְשָׁתָא  
בְמָה דְאַתְמָר, וְדַגְנָיַן לֵיהֶ עַל  
זְבִינָיַן דָאִיהָ זְמִינָן לְמַעַבֵּד,  
וְגַיְנִיָּהוּ אַשְׁתָּזִיב אַפְעָל  
גַב דָאִיהָ הַשְׁתָא חַיְבָא.

ידעתהיו למן אשר יצינה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרכם יי' לעשות צדקה ונגו. לא עבד האי ומתרגאה בהו, בהו לך דכתיב, (איוב ט) לא גין לו ולא נבד בעמו וגנו. וכן בהאי גוננא בר יהיב קודשא בריך הוא משפירותא טבא עללה,adam הראשון להו, למה, בגין למיטר פקודוי ולמعبد רעותיה, לא עבדו כדין אלא ארוגאו בהה. בהו לך בהאי שפירותא.

אמר רב יהודה, בר ברא קודשא בריך הוא אדם הראשון, הנה גולם עד לא זריך בהה נשמה, וקרא להו מהוניה על דיויקנא הבני נשא, ואמר לו עין יציר בדיויקנא דין שיתה בני נשא, הרא הוא דכתיב, (בראשית ח) יולד בדיםתו בצלמו ויקרא את שמו שט, בלומר שיטה.

בגין קודשא בריך הוא עביד טיבו עם כל ברין וכל ארחו דאייה עביד לאוטבא לבלא, ולא דאין לבר נש על בישין דאייה זמין למعبد, ובגין כך אתון בר בש קמי קודשא בריך הוא. תא חז, כיון דאטילו ליה ליגנה בימא, מה כתיב, ויעמד הים מזעפו. הים עללה, מי ויעמד, דקאים בקיימה כדקא יאות, בעמידה אייה כדרוגזא שכיה, בשעתה דдинא שריא בעלמא, ההוא כי דינא אייה כאחתה דמתעبرا, וקסיא לאולדא, ובד אולדית שכיה רוגזא. הבי נמי כדרינא שריא בעלמא, לא שכיה ולא בה עד דאתעbid

אמר רבי יצחק מה הוא עפרא מפש דאתברי אדם הראשון נסיב קורשא בריך הוא לאתבראה אלין שיטתא, וקרא ליה שת, שיטתא, הרא הוא דכתיב ווילך בדמותו בצלמו מאותה העיסקה שנברא הנולם שלו, ועל בך נאמר גלמי ראו עיניך ועינית בו לעשות (ד"א לג' בו) הראמו ליה. ועל ספרה כלום יבתבו, מאן אינון, בלהו דלא נטרו Mai דיבב קורשא בריך הוא לון ואתרדו מן עלמא (ואתדע בחתוא דיקא).

תנן ה там אמר רב יהודה אמר רב אשבחנא בתלת מטרן הויליא, וכל חד וחד אית עניינה קורשא בריך הוא בברנש. בד נפיק נשמה היה מיניה ואשתאר ההוא גולמא נאים על ערכיה, ונשמה היה סלקא בכל ליליא קמי קורשא

динא בחיביא, כדיין הוא ביחס דיליה, למיקם בדוכתא שלים, ולמיקם בקיומיה, הרא הוא דכתיב, (משלוי יא) ובإبد רשיים רבת. זה אוקימנא.

**בإبد רשיים רבת.**  
והכתיב (יחזקאל ז') החפץ אחפץ מות רשות וזה לא לית ניחא קמי קורשא בריך הוא כה אתבעיד דין בארשיעייה. אלא כאן קודם דאשטלים קיסטה, כאן לבתר דאשטלים קיסטה (איית

ליה ניחא):

**ויהיו חyi שרה.** מי שנא הכא שרה דכתיב מיתה באורייתא מכל בשדי דעלמא דלא כתיב הכי מיתהון באורייתא. אמר רב חייא ולאו, והכתיב

בריך הויא, אמר רבי יצחק  
אי ובאה היא חראן עמה,  
ואין לא בחין לה לבר. אמר  
רב יהודה אמר רב Mai  
דכתיב, (שיר השירים ח)  
השבועת אתכם בנות  
ירושלים אם תמצאו את  
דוידי מה תגידו לו שוחלת  
אהבה אני.

אמר רבי פנחים אמר רבי  
יהודה השבעת אתכם  
בנות ירושלם, הגשמה  
אומרת לאותם הגשות  
הזכות ליבגס לירושלים של  
מעלה, והם הגקראות בנות  
ירושלים על שזכות ליבגס  
שם, ולפיכך הגשמה אומרת  
לهم השבעת אתכם בנות  
ירושלים אם תמצאו את  
דוידי דא קורשא בריך הויא.  
רב אמר זה וי אספקלריא  
של מעלה. מה תגידו לו  
שוחלת אהבה אני, לי הנות  
מייו שלו ולהסתופף בצלו.

(בראשית לה) ותמת רחל ותקבר  
בדרכ אפרטה. וכתיב, (במדבר  
ט) ותמת שם מרים וגוי.  
וכתיב, (בראשית ל) ותמת  
דבורה (דף ג' כב ע"א) מינקת  
רבקה. וכתיב, (בראשית לח)  
וتمת בת שוע אשת יהודה.  
אמר רבי יוסי בכלחו לא  
פתיב כמה דכתיב  
בשרה דאתמר ויהי חyi  
שרה מאה שנה ועשרים  
שנה ושבע שנים שני חyi  
שרה. דהא בכלחו לא  
אתמנון יומין ושני כמו  
לשרה. בכלחו לא כתיב  
פרשתא חדא בלחוֹדה א במו  
לשרה. אלא רוזא איהו בגין  
ההוא דרגא דכל יומין  
ושנין דבר נש ביה תלין  
(קדא היא ה"א בתראה).

רב הונא אמר שחולת אהבה אני, איתה התשובה והכפופה שקספה בועלם על הפל לפיך אני חולה. רבי יהודה אמר זו אהבה שאוחבת הנשמה לגוף, דביוון שנשלם קצו של גוף אותם הימים שנגנוו עלי במה דאת אמר ויהי חyi בתיב מה בריך ויקם שרה, אמר רב מיל פני מתו ונוי. אברהם מיל פני מתו ונוי. אמר רב יהודה אמר רב מה בתיב בפסוק קודם זה דכתיב ותמת שרה בקרית ארבע היא חברון בארץ בגען.

רבי יצחק אמר רבי יוחנן ברא קודשא בריך הוא לאדם והבנים בו ארבעה דברים הנקלים בגוף. אמר רבי יהודה המחויברים בגוף. רבי יצחק אמר הנחלקים בגוף מהם חולקים להתרשם כל אחד ליסודו בשיווצא האדם מן העולם.

**פתח ואמר,** (קהלת ח) **ויתרונו ארץ בפל היא מלך לשדה בעבד.** **ויתרונו ארץ בפל היא וודה דהא מתמן נפקין רוחין ונשmates ותועלתא לעלמא.** מלך לשדה בעבד, מאן מלך דא קודשא בריך הוא. לשדה בעבד כד איהו (עוז באתתבן ברקאו יאות. ומלה, דא, מלך עלאה דאתחבר לשדה סד איהו בעבד. מאן שדה, דא שדה אשר ברכו יי. הכתיב, (בראשית בז) **כרייח שדה אשר ברכו יי.** כד איהו (אתעבד) בעבד ואתתבן בכל מה דאצטיריך לייה כדקא יאות, פדיין מלך עלאה אתחבר עמיה. **רבי אלעזר אמר,** מלך לשדה בעבד. פמה גווני רזין עלאין הכא. מלך. **דא (עוז) שכינטא דלא שריא**

הזהר. רבי יהודה אמר המשמע מקריא דכתיב ותמת שרה, זה הגוף. בקרית ארבע, אילו הארבע יסודות. היא חברון, שהיה מוחוביים בגופו בחיו. בארץ בנען, בעולם הזה הבוחר אדם בזמן מועט: (ע"ב מדרש הנעלם)

**בביתה לא תתקנא** בה אלא בזמנא דעתנו בר נש ואוזווג באגדתיה לאולדא ולמעד איבין, ואיהי אפיקת נשמתין לאשרה בה, ובгин כה לשדה נעבד ולא לאחרא.

דבר אחר מלך דא אשה יראת יי פמא דעת אמר, (משל ל) אשה יראת יי היא תתהלך. לשדה נעבד דא אשה זרה במא דעת אמר, (משל ז) לשمرך מאשה זרה. בגין דעת שדה ואית שדה. אית שדה דכל ברכאנ וקדושין ביה שריין כמה דעת אמר פריח שדה אשר ברכו יי. ואית שדה דכל חירוב ומסאבו ושייצאה וקטולין וקרבין ביה שריין. והאי מלך ז מגין דאייהו נעבד להאי שדה דכתיב, (משל ל) תחת שלש רגוזה ארץ (דף יעקב ע"ב) וגוי, תחת עבד כי ימלוך וגוי ושפחה כי תירש גבירתה. והאי מלך אתפסיא נהורייה ואתחשך עד דעתבי ואתחבר לעילא.

### תוספתא

וכאה אייה מאן דאויער גרים בהאי עלמא. כמה אייה רב וצעלה ביהו עלמא. והכי פתח רב מתיובתא מאן דאייהו זעיר אייהו רב. מאן דאייהו רב אייהו זעיר. דכתיב ויהי חyi שרה וגוי מה דאייהו חישבן

רב כתיב ביה שנה, זעירו דשנין חד אזעיר ליה. שבע דאייה חושבן זעיר אסגי ליה ורבבי ליה דכתיב שנים.

פא חזי, דלא רבבי קודשא בריך הוא אלא לדזעירות, ולא אזעיר אלא לדזרבי. וכאה איה מאן דازעיר גרמיה בהאי עלמא, כמה איה רב בעלויא לההוא עלמא. עד פאן. מאן דפסק יתפסק. מאן דקצרא יתקצרא. מאן דקצרא יתארך. רצונו לומר מאן דפסק מלין דאורינייתא על מלין בטליין יתפסקו תיוהי מהאי עלמא ודיןיה קיימא בההוא עלמא. מאן דקצרא אמן ולא מאיריך גו נייחא יתקצרא מתיין דהאי עלמא. מאן דאמר אחד אצטריך לחטפא אל'ף ולקצרא קרנא דיליה ולא יעכבר בהאי אותן כלל, ומaan דיעביד דא יתארכון חייו. (אלו הם חדשים שהגידו לרבי שמעון

בר יוחאי בישיבה של מעלה), (עד כאן התוספתא השיר לדף קכט ע"ב)

ובגין כה שעיר דראש חודש, בגין דאתפרש ההוא שדה ממלאה קדיشا ולא שרין בהאי שדה ברכאנ מהאי מלך. וכד איהו בעבד להאי שדה כדיין כתיב, (דברים ט) כי בשדה מצאה וגוו. כי בשדה כמה דאטמר.

טא חזי, אתה היה לעלמא אתדקמת בהאי חנייא ואטיל בה זוחמא. וגרמא מותא לעלמא ולבעל. אתה שרה ונחתת וסלקת ולא אתדקמת ביה כמא דאת אמר, (בראשית יג) ויעל אברהם ממצריים הוא ואשתו וכל אשר לו. אתה נח לעלמא מה כתיב (בראשית ט) ויישת מן תין ויישבר ויתגאל וגוו.

וּבָגִין דָּא בָּרָהּ וִשְׁרָה לֹא אָתַּד בְּקֹעַ בֵּיתָה, בְּגַין כֵּךְ שָׂרָה זָכַתָּה לְחַיִּין עַלְמַיִּין לָהּ וְלְבָעַלְתָּה וְלְבָנָהּ אֲבָתָרָה הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב (ישעה נא) הַבִּיטּוֹ אֶל צָוָר חַיצְבָּתָם וְאֶל מַקְבָּת בָּור נַוקְרָתָם. וּעַל דָּא וַיְהִי חִי שָׂרָה זָכַתָּה בְּהָזֶה בְּכָלְהָג, וְלֹא פָתִיב בְּכָלְהָז בְּשִׁי וַיְהִי חִי חִי חִי, וּכְنָבְכָלָא, הִיא אָתַּד בְּקֹתָה בְּחַיִּין, וּעַל דָּא דִילָה הָוּ חַיִּין:

מְדֻרְשֵׁה הַגְּנַעַלְמָם  
וַיָּבָא אַבָּרָהָם לְסֶפֶד לְשָׂרָה  
וְלְבָכָתָה. הַיִּנִּי (דְּכַתִּיב) דַּתָּנוּ  
כָּל שָׁבָעַ הַיּוֹם נִפְשֹׁו שֶׁל  
אַרְם פּוֹקְדָת לְגַוּפּוּ  
וּמְתַאֲבָלָת עַלְיוֹן, הַדָּא הוּא  
דְּכַתִּיב, (איוב ז) אֵך בְּשָׁרוֹ  
עַלְיוֹן יְכָאֵב וּנִפְשֹׁו עַלְיוֹן  
תַּאֲבָל. כְּהַאי גַּנוֹנָא וַיָּבָא  
אַבָּרָהָם לְסֶפֶד לְשָׂרָה  
וְלְבָכָתָה. וַיָּבָא אַבָּרָהָם, וּ  
הִיא הַגְּשָׁמָה. לְסֶפֶד לְשָׂרָה,  
וְהַגְּנוֹף.

אמֶר רַבִּי יִצְחָק בְּשָׁעָה  
שַׁהְגִּשְׁמָה זֹבֶה וּעוֹלָה  
לְמִקְומֵם מַעַלְתָּה, הַגְּנוֹף שׁוֹכֵב  
בְּשַׁלּוּם וַיְנוֹחַ עַל מִשְׁבָּבוֹ  
הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (איוב נז)  
וַיָּבָא שְׁלּוּם יְנוֹחוֹ עַל

וַיְהִי חִי שָׂרָה. אַינְנוּ חַיִּין  
בְּכָלְהָז לְעַילָּא, מֵאָה  
שָׁנָה לְעַילָּא. וּעַשְׁרִים שָׁנָה  
לְעַילָּא, וּשְׁבָעַ שָׁנִים  
לְעַילָּא, כָּלְהָז הָוּ כְּדָקָא  
יָוֹת.

אמֶר רַבִּי שְׁמַעוֹן (דף ג' כבג ע"א)  
תָּא חִזְיָה רֹזֵא דְּמַלְתָּה,  
מֵאִי שָׁנָא בְּכָלְהָז דָא מֵר  
שָׁנָה שָׁנָה, וּבְאַיּוֹן שָׁבָע  
דָא מֵר שָׁנִים. דְּכַתִּיב מֵאָה  
שָׁנָה וּעַשְׁרִים שָׁנָה, וְלֹבֶתֶר  
שָׁבָע שָׁנִים. אֶלָּא פָּלָא חַד.  
מֵאָה שָׁנָה כָּלָא דְּכָלָא (נ"א)  
כָּלָא בְּחַדָּא בְּרֹזֵא דְּמֵאָה בְּרֹכָא בְּכָל יוֹמָא. וּכְנָמָה  
עַשְׁרִים שָׁנָה דְּאַתְּכַלְלִיל עַלְהָ סְתִימָא דְּכָל

**מִשְׁבֹּתָם, הַלְּךָ נְכָחָה. מַאי  
הַוְּלָךְ נְכָחָה.**

אמיר רבי יצחק הנשמה הולך נכה למקום העדן הגנו לה. מי משמע אמר רבי יהודה מהאי משמע, נכה בתיב, לפניו כי בווא ועי לעיל פג בדרך אמרתאות ובה"א. ובשעה שאינה זוכה והיא ראייה לקבל עונשה הולכת משוממת וمبקרת בכל יום לנוף ולבקר.

אמיר רבי יוסי האי קוליתא דקדינotta, כד איזיל בסרייחותא לבאן ולבאן אויל וمبקר לה לאתרה תריסר ירח. בה שטמא היה דאתה חיזיא לקבלא ענשא, אוילה לבר בעלה ומפקחת לה לאתרה תריסר ירח בbatis קברי ובעלה.

אמיר רבי יהודה תא חי, דכתיב ויקם אברם מעלبني מרתו וגוי, אמר רבי אבא והא תנן כד נשותא היה

סתימיין, ובגין קר כתיב שנה רוזא דיחודה. **קוֹדֵשׁ אֶבְרִיךְ הוּא דְאַתְפָּלִיל  
מִאֵתָר עַלְּאָה סְתִימָא דְכָל  
סְתִימִין בְּמֵאָה בְּרוֹזָא דְמֵאָה  
בְּרָכָאָן דְכָל יוֹמָא, וּבָנָ  
עֲשָׂרִים שָׁנָה, וּבְגִין כֶּפֶךְ  
כְּתִיב שָׁנָה רָזָא דִיחֹדָא דְלָא  
אַתְפָּרְשׁ (צא ב) מְחַשְּׁבָה  
וַיּוּבְלָא לְעַלְמִין.**

**שְׁבַע שָׁנִים אַלְיָן אַתְפָּרְשָׁן  
וּנְפָקָאָן מְפָלָא  
סְתִימָה דְלָעִילָא. וְאִפְּ עַל  
גָּבְדָלָא יְחֹדָא חָדָא, אָבָל  
מְתִפְרָשָׁן בְּדִינָא וּרְחַמִּי  
בְּכָמָה סְטְרִין וְאוֹרְחִין מָה  
דְלָא חָווִי הַכִּי לְעַילָא. וּבְגִין  
כֶּפֶךְ כְּתִיב שָׁנָה רָזָא דִיחֹדָא  
דְלָא אַתְפָּרְשׁ לְעַלְמִין. שְׁבַע  
שָׁנִים אַלְיָן אַתְפָּרְשָׁאָן  
בְּדִינָא וּרְחַמִּי בְּכָמָה סְטְרִין  
וְאוֹרְחִין מָה דְלָא חָווִי הַכִּי  
לְעַילָא. וּבְגִין כֶּפֶךְ בְּאַלְיָן  
שְׁבַע שָׁנִים כְּתִיב בְּהָוּ שָׁנִים**

בְּתִשְׁלֹמָא עַלְּאָה, נִיתְוֹסֵף  
בָּהּ הִי וְנִקְרָאת אֶבְרָהָם  
בְּתִשְׁלֹמָא עַלְּאָה. וְחֲכָא אַתְּ  
אָמֵר רַבְדָ לִירָתָא וְכָאָה כָּל  
כָּךְ דְכִתְיבָ וַיַּקְם אֶבְרָהָם.  
עֲבָדָת מָן דִתְיב בְּבָרְסִיא  
נְחִית בְגֹנוֹ זָוֶטֶר תְתָאָה.

אַלְאָה הַכִּי גַּוְרָנָא וַיַּקְם  
אֶבְרָהָם מַעַל פָנֵי מִתּוֹ,  
דָאָמֵר רַבְדָ בּוֹ אָמֵר רַבְדָ  
וַיַּקְאָבְשָׁה שְׁמָה רָאוּיה  
לְעָלוֹת לִמְקוֹם עֲדָנָה, קָוָם  
מְגִינָה עַל הַגּוֹפָה הַקְדוֹשָׁ  
שְׁיוֹצָאת מִשְׁם וְאַחֲרָכְךָ  
עוֹלָה לִמְקוֹם מַעַלְתָה, הַדָּא  
הַוָּא דְכִתְיב וַיַּקְם אֶבְרָהָם  
מַעַל פָנֵי מִתּוֹ זָהָר הַגּוֹפָה.

וַיַּדְבֵר אֶל בְּנֵי חַת אֶלְוֹ שָׁאָר  
גּוֹפּוֹת הַצְדִיקִים שְׁהָם (ד"א ל"ג  
בָנֵי) חַתְחָתִים וְנַהֲלָמִים  
בְעוֹלָם לְמַעַן יִרְאָת קָוָם,  
חַתִים עַל שְׁהָם שׂוּבָנִי עַפְרָה,  
וְאַמְאי אַרְיכָה לְהוּ אָמֵר רַבְדָ  
יְהוֹדָה בְּלָא בְּמַנְיִנָא  
בְתִיבִין, וְעַל (ד"ה) ד"א דָא הָוי

וְלֹא שָׁבָה, וְכָלְהָו אֶקְרָוִן  
חַיִים. וַיְהִי חַיִ שָׁרָה, דָהָו  
מִמְשָׁ דָאַתְבְּרִיאוֹ וְאַתְקִיְימֹ  
לְעִילָא.

אָמֵר רַבְדָ חַיִיא הָא אַוְקְמִיחָ  
דָהָא כְדָ אַתְעָקָד  
יְצָחָק בָר תְלִתִין וְשָׁבָע שְׁבָנִים  
הַוָּה, וְכִיּוֹן דָאַתְעָקָד יְצָחָק  
מִיתָת שָׁרָה, דְכִתְיב וַיַּבָא  
אֶבְרָהָם לְסֶפֶד לְשָׁרָה  
וְלְבִפְתָה. מַאיָין בָא, מַהָר  
הַמּוֹרִיה בָא מַלְמַעַקָד לִיה  
לְיְצָחָק, וְאַיּוֹן תְלִתִין וְשָׁבָע  
שְׁבָנִין מִיּוֹמָא דָאַתְיִלִיד  
יְצָחָק עַד שְׁעַתָא דָאַתְעָקָד  
אַיּוֹן הָוֹתְחִי שָׁרָה וְדָאִי  
כְחַוְשָׁבָן וַיְהִי יָזָה בְגִימְטְרִיאָה  
תְלִתִין וְשָׁבָע שְׁבָנִין הָוֹתָה  
דָאַתְמָר מַדָּאַתְיִלִיד יְצָחָק  
עַד דָאַתְעָקָד.  
רַבְדָ יוֹסֵי פָתָח וְאָמֵר, (תהלים